

Arrest

nr. 66 876 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat L. LEKENS, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 februari 2011, verklaart er zich op 21 februari vluchteling.

1.2. Op 14 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo Polje. In 1999 vluchtte u naar Raska in Servië. Vanaf eind 2000 tot uw vertrek naar België woonde u in Lozionica, een wijk in Kosovo Polje. In 2001 ging u daar nieuwe documenten aanvragen, maar toen kon men niets terugvinden op uw naam. Daarna ging u nooit meer identiteitsdocumenten aanvragen. Sinds 2003-2004, wanneer de duisternis viel en KFOR niet meer patrouilleerde, begonnen uw problemen. U werd onder meer door etnische Albanezen geslagen en bekogeld met stenen. Als u van de winkel of de markt terugkeerde naar huis, namen etnische Albanezen uw geld en gooiden uw inkopen op de grond. Telkens wanneer u werd lastiggevallen, ging u klacht neerleggen bij de politie. De politie was niet geïnteresseerd in uw problemen omwille van uw Roma-origine en lachte u zelfs uit. Ook uw kinderen werden geslagen en uitgescholden.

Vanaf 2001 ging u uw kinderen elke zomer inschrijven in een Albanese school. Na enkele dagen school werden ze geslagen en gepest. U ging dit aanklagen bij de schooldirecteur die vervolgens een verklaring meegaf waarmee u naar de politie ging, zonder resultaat. U besliste uiteindelijk zelf om uw kinderen niet meer naar school te sturen. Voor de problemen op school ging u in 2010 of 2011 ook éénmaal naar EULEX. Uiteindelijk verliet u Kosovo samen met uw gezin op 18 februari 2011 en vroeg u op 21 februari 2011 asiel aan in België. U beschikt over de verlopen paspoorten van uzelf en uw echtgenote afgeleverd door de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië, waarin tevens uw zoon Emran Berisa (O.V. 6771143) staat vermeld, uw geboorteakte van het jaar 1994, de geboorteakte van uw echtgenote d.d. 21 juli 2000 en de geboorteaktes van uw kinderen Tayson, Emran en Demile. U beschikt ook over documenten van de 'Housing and Property Claims Commission', het door uw vader ingevulde formulier met betrekking tot zijn vernielde woning d.d. 22 oktober 2002 en een schadeclaim d.d. 4 augustus 2004. Daarnaast legde u een document neer betreffende uw opname op de dienst pneumologie van het Sint-Franciskusziekenhuis in Heusden-Zolder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet in het bezit bent van recente identiteitsdocumenten uit Kosovo. U bezit geen identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN-administratie in Kosovo (UNMIK), die sinds 1999 tot de onafhankelijkheid verantwoordelijk was voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo. Over identiteitsdocumenten afgeleverd door de Republiek Kosovo beschikt u evenmin.

Gevraagd waarom u niet over identiteitsdocumenten beschikt, verklaarde u dat u in 2000 of 2001 documenten ging aanvragen. U kreeg niets omdat ze uw gegevens niet terugvonden (CGVS, p. 18).

Daarna deed u geen enkele poging meer om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Bovendien werden in de verlopen paspoorten van u en uw echtgenote gaatjes gemaakt in de hoeken. Dergelijke praktijk wijst er op dat deze paspoorten ongeldig werden gemaakt in het kader van een aanvraag voor nieuwe documenten en doet dus vermoeden dat zowel u als uw echtgenote recentere identiteitsdocumenten achterhouden. Verder blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat de eerste minister, Agim Ceku, in mei 2006 richtlijnen uitvaardigde aan de gemeenten om de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren te verzekeren. In die richtlijnen stelde hij onder meer dat leden van de Roma, Ashkali en Egyptische-gemeenschappen vrijgesteld zijn van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Als onderdeel van zijn mandaat betreffende staatlozen heeft het UNHCR bovendien een actieplan ontwikkeld voor een "Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo". Het actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren van UNHCR/ BPRM en CRP/K is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Askhali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatsloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. In het verleden werden door de Civil Rights Program Kosovo mobiele registratieteams gestuurd naar Roma gemeenschappen in Kosovo die een beperkte bewegingsvrijheid genoten.

Daarenboven engageerde de gemeente Kosovo Polje zich uitdrukkelijk in een Memorandum of Understanding om de registratie van burgers te faciliteren.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uw algemene kennis over de situatie in het naoorlogse Kosovo Polje waar u gedurende tien jaar onafgebroken zou gewoond hebben uiterst beperkt is. U beweerde dat er op heden geen organisaties meer actief zijn voor Roma in Kosovo Polje. Volgens u zou de laatste Roma organisatie, genaamd 'Enver', stopgezet zijn in 2005 (CGVS, p. 13). In werkelijkheid zijn er nu nog steeds verschillende Roma organisaties actief in de gemeente Kosovo Polje. Zo kunnen Roma terecht in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu', een koepelorganisatie voor verschillende NGO's van minderheden. De NGO's in het centrum, zoals 'Balkan Sunflowers', 'Health for All' en het 'Civil Rights Program – Kosovo' (CRP/K) leggen zich toe op onderwijs, gezondheid en hygiëne, jeugdwerking en integratie van Roma vrouwen. U verklaarde tevens dat u uw kinderen niet naar school kon sturen omdat ze daar voortdurend werden geslagen door Albanezen. Gevraagd naar de

naam van de school waar u uw kinderen inschreef moest u het antwoord schuldig blijven. U antwoordde dat de school vroeger 'Asa Marovic' heette en dat er nu geen les meer wordt gegeven in het Servisch maar in het Albanees. Het plakkaat met de naam zou echter weggehaald zijn (CGVS, pp. 14-15).

Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt bevindt zich in het centrum van 'Fidan Lahu' een school voor Roma, Ashkali en Egyptenaren. De NGO 'Balkan Sunflowers' is in het bijzonder heel actief op het gebied van onderwijs en heeft in het kader van het 'Learning Centers Network' programma als doel om kwetsbare groepen zoals ook RAE-kinderen toegang te verlenen tot het onderwijs. Roma kunnen bovendien lessen volgen in de school van Uglar, die tot het parallelle systeem van de Serviërs behoort. Roma-leerlingen kunnen ook terecht in de multi-etnische school 'Sveti Sava' van Bresje die in de voormiddag wordt gebruikt door Servische en Roma-leerlingen en 's namiddags door Albanese, Ashkali en Egyptische leerlingen. Er wordt bovendien gratis vervoer naar Bresje aangeboden voor Servische en Roma-leerlingen. Voorts beweerde u dat zowel Serviërs als Albanesen terecht kunnen in het ziekenhuis van Uglar (CGVS, p. 17). Volgens de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal zijn echter alle gezondheidsdiensten gesplitst. Albanesen, Ashkali en Egyptenaren maken gebruik van het ziekenhuis in de stad en 11 andere faciliteiten in de omliggende dorpen, terwijl de Serviërs en de Roma bij het gezondheidscentrum in Uglar en de faciliteiten in Kuzmin en Batushë terecht kunnen. Verder is er volgens uw verklaringen geen Roma-partij in Kosovo Polje en heet de huidige Roma-leider Bejto Berisha (CGVS, p. 10, p. 13). De huidige Roma-leider van Kosovo Polje heet echter Femi Gashi. Hij zetelt in het "Comité van de Gemeenschappen" (Albanees: Komiteti për Komunitete ; Engels: Communities Committee) en staat aan het hoofd van de PReBK (Albanees: Partia e Bashkuar e Kosovës; Engels: United Democratic Party of Roma of Kosovo), een politieke partij die de Roma-gemeenschap in Kosovo Polje vertegenwoordigt. Bevreemdend is ook dat u de aanleiding voor de rellen van maart 2004 niet kende en verkeerdelijk verklaarde dat het geweld toen veroorzaakt werd doordat de Serviërs naar Kosovo wilden terugkeren (CGVS, p. 13 en 14).

Tot slot dient gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw zoon E. die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Uw oudste zoon E. verklaarde immers dat hij sinds het einde van de oorlog onafgebroken in Servië heeft gewoond, eerst korte tijd in de stad Raska en daarna in de stad Zemun bij zijn oom J. (CGVS, gehoorverslag E. B. p. 3, p. 9, p. 12), terwijl u beweerde samen met uw vrouw en kinderen tot uw vertrek in Kosovo Polje te hebben gewoond (CGVS, p. 3). U beweerde ook Kosovo te hebben verlaten omwille van de mishandeling van uw kinderen op school, in casu uw oudste zoon (CGVS, p. 11), en bovendien verklaarde uw vrouw dat E. twee jaar geleden werd geslagen toen hij brood en medicatie ging halen (CGVS echtgenote, p. 6).

Gelet op bovenstaande vaststellingen en op het ontbreken van geldige originele (identiteits)documenten, die een duidelijk licht kunnen werpen op uw verblijfplaats kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u na de oorlog nog in Kosovo hebben verbleven. Derhalve kan uw werkelijke verblijfssituatie vóór uw komst naar België niet worden vastgesteld en kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Betreffende uw land van geboorte waar u tot op onbepaalde datum heeft verbleven dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien

maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn "Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo" d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo" d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De verlopen Joegoslavische paspoorten van u en uw echtgenote, uw geboorteakte en die van uw vrouw en kinderen bevestigen enkel jullie identiteitsgegevens welke niet betwist worden. Dat u in België opgenomen werd op de afdeling pneumologie van een ziekenhuis in Heusden-Zolder wordt evenmin in twijfel getrokken. Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming. De documenten van de 'Housing and Property Claims Commission', het door uw vader ingevulde formulier mbt zijn huis d.d. 22 oktober 2002 en zijn schadeclaim d.d. 4 augustus 2004 bevestigen uitsluitend dat uw vader voor de oorlog een woning bezat in Kosovo Polje. Uit deze documenten kan echter geenszins afgeleid worden dat u daadwerkelijk recentelijk in Kosovo heeft verbleven. Ten slotte dient toegevoegd te worden dat ik ten aanzien van uw zoon Emran Berisa (O.V. 6.771.143) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 52 en 48/3 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet. Tevens menen ze dat er een schending is van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève en van het aanvullend protocol.

Verzoekers voeren aan dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde bestaat aangezien zij omwille van hun etnische origine ongeoorloofd gediscrimineerd, belaagd en mishandeld

zijn geweest. Zij hebben klacht neergelegd bij de lokale politiediensten van Kosovo Polje voor deze incidenten doch deze hebben de klachten steeds naast zich neergelegd.

Betreffende het beweerdelijke ontbreken van geldige originele identiteitsdocumenten stellen verzoekers zich de vraag op grond van welke gegevens de verwerende partij besluit dat de perforatie van hun oude paspoort doet vermoeden dat er nieuwe identiteitsdocumenten zijn uitgereikt. Ze menen ook dat indien hen daarover vragen zouden zijn gesteld daarvoor een verklaring kon gegeven worden. De perforatie zou namelijk gebeurd zijn door de chauffeur die hun naar België gebracht heeft. De documenten werden "door die manspersoon" opgevraagd en geperforeerd. Tevens werden foto's gemaakt.

Betreffende de algemene kennis over de situatie in het naoorlogse Kosovo Polje voeren verzoekers aan dat ze niet in contact komen met diverse media zoals men dat in West-Europa gewoon is en verwijzen naar hun geringe opleidingsniveau. Ze zouden volstrekt geïsoleerd geleefd hebben in een opvangkamp. Ze wijzen er ook op dat verzoeker wel een beperkte kennis had van de plaats waar hij woonde.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekers menen dat de verwerende partij door hun niet te ondervragen over het bestaan van recentere identiteitsdocumenten, over de praktijk van perforering van oude identiteitsdocumenten en de gevolgen daarvan de hoorplicht geschonden heeft.

In een derde middel beroepen verzoekers zich op een schending van de motiveringsplicht en zekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen genomen werden op basis van waarschijnlijkheden en mogelijkheden en de commissaris-generaal nagelaten heeft een in concreto beoordeling te maken.

Subsidiar bestaat er volgens verzoekers zonder twijfel een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster en haar gezin zijn reeds geslagen en mishandeld. Verzoekster is bovendien seksueel misbruikt en heeft daarvan ernstige kwetsuren aan de rug opgelopen alsook een psychologisch trauma. Gezien het feit dat verzoekster en haar gezin als etnische minderheden in het onstabiele Kosovo leefden is er een quasi zekerheid van lijden of ernstige schade in geval van terugkeer.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De loutere toepassing van de vreemdelingenwetgeving inzake de beoordeling van een asioldossier kan bezwaarlijk worden beschouwd als een maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van de asielzoeker. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat de verzoekende partijen werden gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter invulling van de vragenlijst en op het Commissariaat-generaal. Derhalve hebben zij de kans gehad hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat de verzoekende partijen niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen laten gelden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de

informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Bovendien moet er in deze context op worden gewezen dat de Raad in casu oordeelt over het beroep met volheid van rechtsmacht, en dat het beroep een devolutieve werking heeft. Derhalve komt het aan de verzoekende partijen toe om in het kader van deze beroepsprocedure hun rechten op nuttige wijze ten volle te laten gelden.

2.4. De asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) verzoekers niet in het bezit zijn van recente identiteitsdocumenten uit Kosovo, (ii) verzoekers algemene kennis over de situatie van het naoorlogse Kosovo Polje waar hij gedurende tien jaar ononderbroken zou gewoond hebben uiterst beperkt is, (iii) verzoeker en zijn zoon E. tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun verblijf de laatste tien jaar waardoor de geloofwaardigheid van de verklaringen wordt ondermijnd, (iv) uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is en dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan de minderheden geboden wordt als toereikend wordt beschouwd zodat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van de etnische origine in de zin van het vluchtelingenverdrag noch van die aard is dat er zonder meer sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.5. De asielaanvraag van verzoekers berust op de problemen die zij hebben ondervonden in Kosovo. Aldus verklaart verzoeker voortdurend belaagd te zijn geweest door Albanezen die hem sloegen en hem bekogelden met stenen. Verzoekers echtgenote zou geslagen en verkracht zijn geweest door drie Albanezen en de kinderen zouden voortdurend geslagen en uitgescholden zijn geweest op school. Verzoekers geven doorheen hun verklaringen echter blijk van een bijzonder gebrekkige kennis van het dagelijkse leven in Kosovo. Zo verklaarde verzoeker dat hij zijn kinderen vanaf 2001 elke zomer ging inschrijven in een Albanese school maar kon hij deze scholen niet benoemen. Evenmin was verzoeker op de hoogte van de actuele NGO's die zich inzetten voor de rechten van RAE op het vlak van onderwijs, gezondheid, jeugdwerking en integratie van Roma in zijn beweerde streek van herkomst. Verzoeker wist evenmin dat de gezondheidsdiensten er gesplitst waren waardoor Roma en Serviërs in aparte gezondheidscentra terecht kunnen. Verzoeker kende de huidige Romaleider in Kosovo Polje niet en beweerde hij verkeerdelijk dat er geen Roma-partij in Kosovo Polje bestond. Het feit dat verzoekers slechts een beperkte scholing hebben genoten is geen afdoende verklaring voor hun gebrekkige kennis over hun directe en persoonlijke leefwereld. Uit vaste rechtspraak blijkt immers dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477).

Ook verzoekers verklaring dat hij in de onmogelijkheid was recente identiteitsdocumenten te bekomen omdat men zijn identiteitsgegevens niet terugvond is niet geloofwaardig. Verzoeker legt vooreerst tegenstrijdige verklaringen af over zijn identiteitsdocumenten. Zo stelt verzoeker aanvankelijk tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal dat hij sociale hulp kreeg van KFOR van 2000 tot 2001 – 2002 op basis van zijn identiteitskaart en deze van zijn echtgenote (gehoorverslag, 6) om even later te verklaren dat zijn identiteitsdocumenten vernietigd werden tijdens een brand in 1999 (gehoorverslag, 17). Voorts blijken de vervallen paspoorten van verzoekers perforaties te vertonen. Het is een feit van algemene bekendheid dat het perforeren van paspoorten de gebruikelijke techniek is om deze documenten ongeldig te maken in het kader van een aanvraag om nieuwe documenten. Deze vaststelling bevestigt het vermoeden dat verzoekers recente identiteitsdocumenten bezitten doch deze achterhouden om te vermijden dat bepaalde gegevens aan het licht zouden komen. Dienvolgens kan evenmin worden nagegaan waar verzoekers de laatste jaren woonden en ingeschreven waren. Dat de smokkelaar de perforaties heeft aangebracht is een post factum verklaring die geenszins overtuigt. Ook blijken de Kosovaarse overheden al sinds 2006 richtlijnen uit te vaardigen om de registratie van RAE te verzekeren en blijkt daarnaast het actieplan voor de registratie van de RAE van UNHCR/BPRM en CRP/K een succes te zijn geworden. Verzoekers verklaringen dat zij in de onmogelijkheid waren over actuele (identiteits)documenten te beschikken zijn bijgevolg niet geloofwaardig. Ten slotte spreken verzoeker en zijn zoon elkaar tegen over het verblijf de laatste jaren van laatstgenoemde. Verzoekers zoon verklaarde immers dat hij sinds het einde van de oorlog onafgebroken in Servië heeft gewoond, eerst korte tijd in de stad Raska en daarna in de stad Zemun bij zijn oom J. terwijl verzoeker beweerde samen met zijn vrouw en kinderen tot aan hun vertrek in Kosovo Polje te hebben gewoond. Verzoeker beweerde ook Kosovo te hebben verlaten onder meer omwille van de mishandeling van zijn kinderen op school, in casu zijn oudste zoon, en bovendien verklaarde verzoekers vrouw dat E. twee jaar geleden werd geslagen toen hij brood en medicatie ging halen. Gelet op de gebrekkige kennis van het dagelijkse

leven in Kosovo Polje, het ontbreken van (identiteits)documenten die een duidelijk licht kunnen werpen op de verblijfplaats van verzoekers en de tegenstrijdige verklaringen over het verblijf de laatste jaren van zoon E. kan geen geloof gehecht worden aan hun bewering als zouden verzoekers na de oorlog nog in Kosovo hebben verbleven. Derhalve kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het vluchtrelaas en maken verzoekers niet aannemelijk vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b. Verzoekers brengen geen elementen aan en er zijn geen gegevens voorhanden dat er momenteel in Kosovo een situatie van willekeurig geweld heerst overeenkomstig de bepalingen van artikel 48/4, §2, c.

Voor zover verzoekers verwijzen naar het feit dat zij tot een minderheid behoren in het nog steeds onstabiele Kosovo en om deze reden quasi zeker zullen lijden of ernstige schade oplopen in geval van een terugkeer kan gewezen worden op de uitgebreide beschrijving in de bestreden beslissing van de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo en in Kosovo Polje sedert het einde van de oorlog in 1999 ingrijpend gewijzigd is en wel degelijk objectief verbeterd. Ook wordt de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER